

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Forespørgsel nr. F 49:

Forespørgsel til fødevarerministeren:

»Vil ministeren redegøre for regeringens strategi for afvikling af EU's støtteordninger til jordbrug og fiskeri, herunder hvilke erfaringer der kan drages af New Zealands tilpasning til verdensmarkedspriser, samt sikre, at økologisk drift får mindst samme støtte som konventionel drift, så længe støtteordningerne eksisterer.«

Af Bent Hindrup Andersen (EL) og Keld Albrechtsen (EL).

(Forespørgslen anmeldt 25/2 97. Fremme af forespørgslen vedtaget 11/3 97).

Baggrundelse

Bent Hindrup Andersen (EL):

Diskussionen om afviklingen af EU's økonomiske tilskud til landbruget og fiskeriet vedrører halvdelen af EU's budget.

Der er ved at udvikle sig en politisk konsensus om, at denne støtte til landbruget og fiskeriet i bedste fald har en lang række skævvridende virkninger, og i værste fald er tilskudspolitikken skadelig for både miljø og husdyrvelfærd. Debatten i dag skal ses som en anledning til at få diskuteret og besluttet, hvilke retningslinjer Folketinget ønsker at lægge for Danmarks ageren i denne situation.

Ingen er i tvivl om, at landbrugsstøtte- og fiskeristøtteordningerne er under pres. Det fremgår af diskussionerne om udvidelse af EU mod øst, af GATT-forhandlingerne og af WTO-forhandlingerne, der forsøger at begrænse den ulige konkurrence fra statslige økonomiske støtteordninger. Og ikke mindst finder befolkningerne det uholdbart at opretholde et økonomisk dræn til et landbrug og et fiskeri, hvis virke man er mere og mere kritisk over for. Befolkningerne har stor skepsis med hensyn til, om pengene overhovedet havner, hvor de er tiltænkt. I New Zealand kalder man det at fodre hunden med sin egen hale. Når det drejer sig om fiskeristøtten, er den uløseligt forbundet med kvotepolitikken med et stort udsmid af fisk til følge.

Det, der ikke må ske under denne debat, er, at Folketinget vælger den fatalistiske strategi og overlader det til disse tendenser at styre udviklingen. Det ville i øvrigt også passe dårligt med regeringens nye slogan om Danmark som foregangsland. Folketinget har brug for en analyse

og en erklæret strategi, der kan fremme en vedtagen politik, og her spiller Landbrugs- og Fiskeriudvalgets rejse til New Zealand ind ved at danne grundlag for en bedre og mere kvalificeret debat. Efter min opfattelse er der mange gode grunde til, at indsamlingen til landbruget og fiskeriet må ophøre. Den slags landsindsamlinger har deres berettigelse, hvis de vel at mærke tjener et samfundsmæssigt fornuftigt formål; det gør landbrugs- og fiskeristøtten imidlertid ikke, tværtimod. Det er derfor mit mål, at der hurtigst mulig sker en afvikling af EU's støtteordninger til landbrug og fiskeri.

Besvarelse

Fødevarerministeren (Henrik Dam Kristensen): Den fælles landbrugspolitik i EU blev til i løbet af 1950'erne og 1960'erne. På daværende tidspunkt havde de vesteuropæiske lande ikke en tilstrækkelig selvforsyning af fødevarer, og derfor blev udgangspunktet for den fælles landbrugspolitik at give landbruget incitament til en produktionsforøgelse gennem en tilvejebringelse af stabile priser og rimelige indkomstforhold. Landbruget bidrog efterfølgende med en produktionsforøgelse, der i midten af 1970'erne gjorde EU til nettoeksportør af landbrugsvarer, og som i 1980'erne førte til en permanent overskudsproduktion af flere landbrugsprodukter.

En reform af landbrugspolitikken blev gennemført i 1992, hvor man i et vist omfang omlagde landbrugspolitikken fra prisstøtte til indkomststøtte. Regeringens opfattelse er, at der er behov for en yderligere reform af den fælles landbrugspolitik, idet såvel det danske som de øvrige europæiske landbrug står over for en række store udfordringer i nær fremtid. Ved den seneste GATT-aftale er der for første gang lagt en international ramme for landbrugspolitikken, som stiller krav om en gradvis reduktion af støtten, men samtidig gradvis vil åbne for en forbedret markedsadgang i en lang række lande. Denne udvikling vil blive yderligere fremmet i de kommende forhandlinger i WTO, som starter i 1999. Især i Asien, men også i f.eks. Latinamerika, er der i disse år tale om en økonomisk vækst, som forøger den globale efterspørgsel efter de fødevarer af høj kvalitet og næringsværdi, som vi netop er i stand til at producere i Europa. Det gælder altså om at tilrettelægge en sådan politik, at vi bedst muligt kan udnytte de dynamiske aspekter af en liberalise-